

Arrest

nr. 91 187 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, die loco advocaat N. LETEN verschijnt en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit het district Shakardara dat gelegen is in de provincie Kabul. U bent Dari-sprekend en u heeft de Afghaanse nationaliteit. Uw buurman in uw dorp was mullah Taj Mohammad, de sterke man van de regio en voormalig gouverneur van de provincie Kabul. U werd verliefd op zijn dochter Gita en begon met haar een geheime relatie. Toen Taj Mohammad deze relatie ontdekte vond hij dat de eer van zijn familie was geschonden. Hij was vervolgens naar u op zoek en nam de bezittingen van uw familie in beslag. Hierop besliste u het land te verlaten en naar België te reizen, alwaar u zich op 11 augustus 2006 vluchteling verklaarde.

In dringend beroep nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 26 januari 2007. Het beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen op 8 juni 2010 in het arrest nr. 204915.

In tussentijd had u zich op 24 april 2007 een tweede maal vluchteling verklaard. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen.

Op 4 april 2011 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 37 maanden gevangenisstraf wegens bendevoorming / deelname mensenhandel. U werd in vrijheid gesteld op 23 november 2011.

Op 9 december 2011 verklaarde u zich een derde maal vluchteling ten aanzien van de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

In het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot het toekennen van een beschermingsstatuut. Uit de vorige asielprocedure is gebleken dat er ernstige twijfels waren omtrent uw herkomst en bijgevolg eveneens omtrent uw asielmotieven. U brengt heden geen nieuwe elementen naar voren die de eerdere appreciatie van uw asielrelaas eventueel kunnen ombuigen.

U beweerde louter dat uw familie in Afghanistan bedreigd werd door de Afghaanse autoriteiten vanwege uw vluchtmotieven. Het betreft echter een blote bewering die u op geen enkele manier kon staven. Om uw gebrek aan bewijs te maskeren stelde u zelfs dat u wel bij machte bent bewijzen voor te leggen maar dit weigert te doen om uw familie niet in de problemen te brengen (CGVS, p. 2). Dergelijke verklaringen zijn weinig ernstig te noemen en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien het feit dat u geen elementen aanbrengt die tot een andere appreciatie van uw herkomst of asielmotieven kan leiden, dient andermaal te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Wat uw aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire bescherming betreft dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag tot het besluit kwam dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde achtergrond en verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke

of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, artikel 51/8 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht terwijl hij nochtans verklaarde bij machte te zijn documenten ter staving van zijn relaas over te leggen. Verzoeker geeft voorts aan dat dit hem evenwel tijdens zijn gehoor werd geweigerd en dat zelfs geen kopie van zijn nieuw voorgebracht stuk aan het dossier werd toegevoegd. Verzoeker legt thans een officieel document voor betreffende de klacht met de instructie Taj Mohammed uit te nodigen voor gehoor.

Verzoeker meent voorts in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat burgers uit landen waar een georganiseerd, aanhoudend gewapend conflict aan de gang is, aanspraak kunnen maken op de subsidiaire beschermingsgrond. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal ten onrechte een extra voorwaarde toevoegt, zijnde het recentelijk vertrek uit Afghanistan.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht op rechtszekerheid. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet met de nodige voorzichtigheid is genomen en stelt dat, indien de commissaris-generaal van oordeel was dat er geen nieuw element was en/of indien één of ander te vaag werd naar voorgebracht, men hem had kunnen horen of de mogelijkheid had kunnen verschaffen om nieuwe en/of aanvullende stukken voor te leggen. Verzoeker wijst er verder nog op dat de commissaris-generaal telkens een ander standpunt inneemt met betrekking tot concrete situaties in Afghanistan, terwijl er in werkelijkheid niets wijzigt. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot slot een “apart” statuut toekent aan de hoofdstad Kabul, stelt verzoeker dat dit gesteund is op achterhaalde verslagen en onderzoeken die niet stroken met de werkelijkheid.

2.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet faalt het middel naar recht. Dit artikel luidt immers als volgt:

“De Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Voormeld artikel heeft aldus betrekking op de bevoegdheid van de Minister of diens gemachtigde – en dus niet van de commissaris-generaal – om te beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, geen nieuwe feiten en/of elementen werden aangebracht door de asielzoeker. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers asioldossier door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging werd genomen en werd overgedragen aan het Commissariaat-generaal waar verzoeker de kans kreeg tijdens een gehoor zijn nieuwe elementen aan te brengen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn derde asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf daar geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde recente herkomst uit Shakardara, Afghanistan. Bijgevolg kon evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweerde aldaar te hebben gekend. Verzoekers beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd door de Raad van State verworpen, waardoor de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid vaststaat.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de eerdere appreciatie van zijn asielaanvraag alsnog kan ombuigen. Uit het administratief dossier blijkt immers uitdrukkelijk dat verzoeker niet verder kwam dan het uiten van de loutere bewering dat zijn familie nog steeds wordt bedreigd en problemen kent doch hiervoor geen enkel tastbaar begin van bewijs kon voorleggen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Verzoeker verklaarde zelfs uitdrukkelijk geen bewijzen te hebben en benadrukte hier dat hij wel stavingsstukken zou kunnen krijgen, maar dit niet wil doen om zijn familie niet nog meer in de problemen te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 1 en 2). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Verzoekers stelling dat hem tijdens het gehoor werd geweigerd stavingsstukken voor te leggen waardoor zelfs geen kopie van een nieuw document aan het administratief dossier werd toegevoegd, is een loutere *post factum* bewering die geen enkele grondslag vindt in het administratief dossier en bovendien niet strookt met de destijds afgelegde verklaring geen bewijzen te hebben en geen stavingsstukken te willen voorleggen om de familie niet nog meer in de problemen te brengen. Dat verzoeker thans stukken toevoegt aan onderhavig verzoekschrift, doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande bevindingen.

Wat deze stukken zelf betreft, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Het weze herhaald dat verzoekers asielrelaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van zijn eerste asielaanvraag gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Shakardara, Afghanistan alwaar hij zijn problemen situeerde.

De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens een kopie van zijn taskara toevoegt aan onderhavig verzoekschrift. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat dit document niet van aard is de vaststellingen aangaande verzoekers beweerde herkomst uit Shakardara, Afghanistan om te buigen. Verzoeker brengt thans geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

2.3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en)

binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst te verschaffen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412). Verzoekers argument dat burgers uit landen waar een georganiseerd, aanhoudend gewapend conflict aan de gang is, aanspraak kunnen maken op de subsidiaire beschermingsgrond is dan ook gelet op het voorgaande niet dienstig. Ook het betoog dat de commissaris-generaal telkens een ander standpunt inneemt met betrekking tot concrete situaties in Afghanistan, terwijl er in werkelijkheid niets wijzigt en een “apart” statuut toekent aan de hoofdstad Kabul, gesteund op achterhaalde verslagen en onderzoeken die niet stroken met de werkelijkheid, is gelet op het voorgaande irrelevant.

2.4. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht op rechtszekerheid werden gelet op wat voorafgaat niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF